

Jsou zde a mají hlad.
Redakce *Podivné doby* se pouští do vyšetřování...

C. K. McDONNELL

Copyright © McFori Ink Ltd 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © David Petrů, 2024

Cover © Marianne Issa El-Khoury/TW, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5185-3 (pdf)

C. K. McDONNELL

přeložil David Petrů

FÖBÖS

Na památku Iana Cognita
(Pořádně to tam nahoře roztoč!)

PROLOG

Hlad.

Děsivý hlad.

Nic podobného Phillip ještě nezažil. Narodil se do pohodlí vyspělého západního světa a skutečný hlad zatím nepoznal. Jistě, občas prošvihl snídani, oběd nebo večeři a někdy mu kručelo v břiše, když ve tři ráno hledal nějaké otevřené bistro, ale tohle bylo něco dočista jiného.

Tohle byl hlad úplně jiné kategorie.

Snažil se držet ve stínu. Nechtěl, aby ho někdo zahlédl, a z pronikavého městského osvětlení ho bolely oči.

Bylo nezvyklé teplo. Teplo během letního období se dá za nezvyklé označit skutečně asi jen v Manchesteru, ale bylo to tak. Vlna veder trvala už šest dní a začínalo se mluvit o plošném zákazu používání zahradních hadic. To na ostrově proslulém deštivým počasím už něco znamená.

Začalo to včera – ten hlad. Zpočátku mu víceméně nevěnoval pozornost. Mámě řekl, že na něj asi něco leze. Byla sobota, tak nemusel volat do práce, že je nemocný. Klukům napsal, že večer nikam nejde, a oni prohlásili, že je máslo. Když se však probudil dneska ráno, uvědomil si, že se s ním něco děje. Něco hodně vážného. Měl

divný pocit v puse. Při pohledu do zrcadla zděšeně vykřikl a kousl se při tom do jazyka.

Zkusil google, ale neobjevil nic užitečného, jen několik stránek s vtipy. Nic, co by vysvětlovalo, jak mužou člověku přes noc narůst takovéhle zuby. Navíc zatraceně ostré.

Zavolal svému zubaři a domluvil si akutní vyšetření. Věděl, že ho to bude stát jmění, ale začínal mít vážně nahnáno. Potom si objednal odvoz Uberem. Zatímco čekal dole ve vestibulu, světlo proudící zvenčí ho bodalo do očí. Stál s mobilem v ruce a na displeji sledoval, jak se ikonka auta mučivě pomalu blíží k jeho stanovišti. Pak se pokusil vyjít ven...

Jeho křik upoutal pozornost dvojice kolemjdoucích dívek, které se nepochybně šly vyhřívat někam na sluníčko, a vytrhl je z bezstarostného tlachání. Když k němu přiběhly, svíjel se na zemi ve dveřích. Jedna mu odtáhla ruce od obličeje a její kamarádka zaječela. Phillip vysprintoval po schodech zpátky do bytu, zatáhl žaluzie a snažil se uklidnit.

Tohle je určitě nějaký vtip. Něčí nepovedený kanadský žertík. Ale jak to provedli? Nasypali mu něco do pití? Keith. Ten parchant. Tvrdil, že s tímhle už přestal, ale Phillip mu to nevěřil. Poslal mu našťvanou, vyčítavou esemesku, ale Keithova nechápavá odpověď působila upřímně. Když se mu potom Keith pokoušel dovolat, Phillip to nevzal. Pokud v tom nemá prsty, bude lepší, když se nic nedozví. Jen by to všem vykecal, idiot.

V zoufalství nakonec zavolal na pohotovost. Žena na opačném konci linky se zasmála a řekla mu, ať je laskavě přestane obtěžovat hloupými vtipky.

Phillip se vrátil k zrcadlu. Jeho proměna se netýkala jen zubů. Měl bledší pleť, kromě pravé strany obličeje,

na kterou dopadly sluneční paprsky – ta vypadala jako popálená. Byla rudá a posetá puchýři, bolestivá na dotek. A přestože venku panovalo takové vedro, jemu byla zima.

Teprve když ke spálené tváři zvedl ruku, všiml si, jak má najednou dlouhé nehty. Tehdy se skutečně vyděsil. Schoulil se na posteli, kýval se ze strany na stranu a po tváři se mu řinuly slzy. Jakmile to přešlo, v hlavě se mu trochu projasnilo.

Má prostě nějaký zdravotní problém. Musí do nemocnice. Nechtěl ale volat sanitku, protože by se zase vyptávali. A on by nesnesl, kdyby se mu podruhé někdo vysmál. Ne, počká, až slunce zapadne, a pak do nemocnice půjde pěšky. Má to nanejvýš patnáct minut.

Po tomhle rozhodnutí se trochu uklidnil. Aspoň má teď plán.

Zbytek dne ho trápil hlad, nedokázal se však najíst. Bez ohledu na to, že neuměl pořádně kousat těmi novými zuby, stejně se mu ze všeho, co strčil do úst, zvedal žaludek.

Na telefonu si našel, že slunce zapadne ve 21.26. Počkal do půl desáté, pak si natáhl tlustou černou mikinu s kapucí. V partě mu kvůli ní přezdívali pan Černý.

Před odchodem z bytu se šel naposledy podívat do zrcadla v hale a zjistil, že v něm není.

Celý den se tomu slovu na „U“ úzkostlivě vyhýbal. Ta představa byla prostě absurdní. Byla směšná. Byla...

Ale teď... Neodráží se v zrcadle. Jak se může neodrážet v zrcadle? Celé mu to připadalo jako noční můra, ze které se nedokáže probudit.

Posadil se a snažil se přemýšlet. Pochopitelně v životě viděl pár stupidních hororů. Kdo ne? Nikdy ho nijak zvlášť nebavily, ale základní pravidla zná snad každý.

Člověka nejdřív musí jeden z nich kousnout, ne? Jedině tak se sám stane... A jeho nikdo nekousl. Před pár dny skončil v posteli s tou Španělkou. Byla trochu ujetá, ale žádné kousání neproběhlo. A minulý víkend ta zrzka. Nemohlo by jít o nějakou pohlavní chorobu? Že by? Ale pokud ano, na řešení se tím nic nemění.

Protože nic lepšího už ho nenapadlo, opustil byt a zamířil k Manchesterské královské nemocnici. Právě tam ho koneckonců táhl i hlad.

K nemocnici dorazil za chvíli, ale pokračoval dál. Říkal si, že se na to musí pořádně připravit. Krátká procházka ho uklidní. Věděl, že bude těžké tohle všechno vysvětlit, takže si nejdřív trochu vyčistí hlavu a pak půjde dovnitř. Jsou to koneckonců lékaři – mít pochopení je součástí jejich práce. Dokonce i když jde o takovouhle věc.

Pak se ocitl na Oxford Road, v zastíněném průchodu naproti jednomu studentskému baru. Sledoval, jak hosté přicházejí a odcházejí, a pak uviděl, jak se na ulici vypořádává nějaká dívka. Měla rozpitou řasenku a zdálo se, že je dost pod parou – skoro jako kdyby se jí každou chvíli mělo udělat zle. Když si uvědomil, že se chystá přejít silnici a vydat se za ní, překvapeně se zarazil.

Co to sakra vyvádí?

Odpověď samozřejmě znal.

Loví.

A ne jako obvykle, aby si užil trochu akce.

V ústech se mu sbíhaly sliny.

Rozběhl se.

Nevěděl kam, prostě běžel.

A běžel.

A běžel.

Lidé. Světla. Kvílení brzd a zvýšené hlasy. Uháněl, co mu síly stačily, a všechno mu splývalo.

Zastavil se, až když se vyčerpáním zhroutil na zem.

Ležel a kolem se tyčila těžká technika. Nejspíš staveniště. Těžko říct, kde přesně. Dneska se něco staví na každém rohu. Zrovna minulý týden o tom vyšel dlouhý článek v *Evening News* – stavební boom v Manchesteru.

„Haló, pane. Tady nemáte co dělat.“

Hlas se ozýval odněkud zezadu. Zněl východoevropsky. Phillip byl tak vyčerpaný, že se nemohl ani pohnout.

„Povídám...“ Ve Phillipově zorném poli se vzhůru nahoru objevil člen ochranky v reflexní vestě. V ruce držel baterku a koukal na něj na zem. Pak vyvalil oči a ztišil hlas. „Je vám něco?“

Když Phillipovi posvítíl baterkou do obličeje, Phillip čistě instinktivně zasyčel.

Než si uvědomil, co se děje, stál na nohou.

Muž zavrával a ve světle ze vzdálené pouliční lampy se mu obličejem mihlo zděšení. „Co jste sakra zač?“

Phillip neodpověděl. Teď už to věděl. Věděl to.

Sledoval, jak muž v panice hmátl po vysílačce, ale upustil ji na zem. Phillip už se neovládal. Hlad nad ním zvítězil.

A tak teď krácel po ulici, každou chvíli se zastavil a snažil se zvracet. I když chtěl, nedokázal se k tomu přinutit. Hlad ustoupil a zanechal po sobě nepřekonatelné znechucení. Pořád se mu vracely vzpomínky na to, co se stalo. V co se to proměnil? Jak ho tohle mohlo potkat? Je to snad trest?

Už bylo hodně pozdě – něco nad ránem. Phillip měl jen mlhavou představu o tom, kde se nachází. Do téhle

čtvrti by za normálních okolností ani nepáchl. Vybavoval si, jak sem jednou s Jeffersem zajeli shánět trávu a nebyl to příjemný zážitek. Ne, za normálních okolností by ho sem živého nikdo nedostal. Jaká ironie.

Z uličky před ním se vyplížili dva mladíci a prohlíželi si ho. Phillip odvrátil zrak a šel dál.

„Hej, kámo – jak je?“

Pustili se za ním.

Nevšimal si jich a pokračoval vpřed.

Druhý hlas. „Jen se chceme skamarádit.“

„Jo, nebuď takovej.“

Přidal do kroku, ale podle všeho srovnali tempo.

„Tohle už začíná bejt sprostý, chlapečku!“

„Možná bysme mu měli dát lekci slušného chování?“

Phillip před sebou uviděl to, co hledal. Přestože si to nepřipouštěl, dokonce ani v duchu, přesně po tomhle pátral a teď to konečně objevil.

Po chodníku nejistě kráčela postava. Mladá žena. To se dalo poznat i na tu dálku. Šla bosá, v pravé ruce se jí hou-paly boty na vysokém podpatku. Před semaforem u dvou-proudé silnice se zastavila.

Phillip se rozběhl.

Za sebou slyšel povykovat ty kluky, kteří se pustili za ním. Na tom ale nezáleželo. Byl teď rychlejší. Rychlejší než kdy dřív. Nohama se sotva dotýkal země.

Dívka před ním stiskla tlačítko pro zastavení dopravy a pak objala sloupek, aby se udržela na nohou. Silnice byla jednou z hlavních tepen ve městě a i v tuto noční dobu panoval v obou směrech rušný provoz.

Z dálky se ozvalo zařinčení, jak blížící se kamion vjel do obzvlášť hlubokého výmolu. Phillip si uvědomil, že se mu zlepšil sluch.

I čich.

Vlastně měl posílené všechny smysly.

Poznal, že dívka před ním používá parfém Coco od Chanelu a že pila rum s colou. Teplým nočním vzduchem se nesl také pach cigaret a jejího potu.

Kamion se valil vpřed.

Dívka se pořád opírala o sloupek. Nevníkala okolí. Soustředila se jen na červeného panáčka. Čekala, až naskočí zelený, aby mohla pokračovat v unaveném plahočení vstříc domovu. Na tomhle semaforu se vždycky čekalo věčnost.

Zoufale se jí chtělo na záchod.

I tohle Phillip, který mezitím stále zrychloval, najisto věděl. Ale jak?

Všechno bylo otázkou načasování.

Odhadl to dokonale – i to teď dokázal.

Klíčem k úspěchu bylo nemyslet. Jednat.

Nechat se nést.

Dívka ze všeho nejdřív zaznamenala závan vzduchu, jak se kolem ní cosi prohnalo, a trhla sebou.

Řidič kamionu ze všeho nejdřív zaznamenal ránu, jak cosi zepředu narazilo do kabiny. Tvrdě.

Dupl na brzdu, což způsobilo, že se jeho návěs stočil napříč vozovkou. Auto za ním, které právě zrychlilo, aby stihlo projet na oranžovou, muselo uhnout na středový dělicí pás, aby do něj nenarazilo.

Řidič pevně sevřel volant a srdce mu splašeně bušilo, jak mu do těla proudil adrenalin. Kamion konečně zastavil.

Do čeho narazil? Do čeho narazil?

Opřel se na sedačce a teprve v tu chvíli si všiml cákance krve na čelním skle.

Něco někde hořelo.

Kdesi za ním se ozval dívčí výkřik.

KAPITOLA 1

Hana se zastavila, aby si protáhla nohy.

Ne že by protáhnout potřebovaly – určitě ne víc než zbytek jejího těla –, ale rychle si uvědomila, že buď začne dělat tohle, nebo bude zkrátka jen zpocená, nevy-sportovaná ženská opřená o plot na kraji parku, která se usilovně snaží nezačít zvracet a nezhroutit se. Dnes odstartovala svůj nový život. Musela si přiznat, že tenhle plán s běháním do práce jí připadal mnohem lepší přede dvěma dny, kdy se na něm sama se sebou dohodla. Tou dobou právě pila druhou láhev vína. A který idiot si pro-boha nechá radit od opilého člověka – i když je jím on sám? A kdo se, pro všechno na světě, nechá ukecat, aby začal běhat zrovna uprostřed vlny veder?

Touhu po „novém životě“ podnítily události posled-ních několika týdnů – konkrétně to, že si musela vzít volno z práce, aby udělala definitivní tečku za svým „starým životem“, totiž dokončila rozvod s tím ubožákem, pro kterého byla škoda nejen těch obleků od Armaniho, které nosil, ale i kyslíku. Musela se kvůli tomu vypravit do Londýna, protože tam sídlil Karlův právník. Vzhledem k tomu, že on byl „strana provinilá“ a ona „strana poško-zená“, člověk by čekal, že se bude trochu víc snažit vyjít

jí vstříc, ale Hanu jeho přístup nijak nepřekvapil. Karl za poškozenou stranu vždycky považoval jenom sám sebe. Nepochybně si v hlavě vykonstruoval podrobné zdůvodnění, proč je obětí ve skutečnosti jedině on. Hana se však postarala o to, aby nedostal příležitost se s ní o něj podělit.

Nakonec to nebylo až tak zlé, jak se obávala. Tedy, na jednu stranu bylo, a na druhou ne. Nechtěla od Karla skoro nic, ale ten odporný zmetek si stejně našel způsob, jak jí to znepříjemnit. Tvrdil, že za tu dobu, co byli spolu, spolupodepsala spoustu půjček a hypoték – ačkoli ona si na žádnou z nich nevzpomínala. Zjevně se jí tím snažil dát najevo, že její úsilí o emancipaci je mu silně proti srsti a že by udělala nejlépe, kdyby se na to zkrátka a dobře vykašlala.

Zdálo se, že se to celé potáhne donekonečna, dokud si však některé z dokumentů ke zmíněným spletitým finančním dohodám neprohlédla a nevšimla si jedné pozoruhodné maličkosti. Totiž té, že její podpis na uvedených dokumentech ve skutečnosti jejím podpisem vůbec není. Karl ho zjevně už řadu let falšoval. Samozřejmě to zuřivě popíral a tvrdil, že na to budto zapomněla, nebo je opilá, nebo trpí následky jakéhosi smyšleného problému s léky na předpis, o němž sama do té chvíle neměla ponění. Každopádně jakmile na nepravost svého podpisu upozornila, věci se rázem daly do pohybu.

Celé to bylo svým způsobem smutné. Když nic jiného, alespoň ji to utvrdilo v přesvědčení, že dělá správnou věc, a to i přesto, jak božsky Karl vypadá. Vdala se za sobecké děcko, a ačkoli bylo trapné si to přiznat, alespoň se konečně rozhodla svoji chybu napravit. To je život.

A bylo důležité, že s tím životem někam pohnula. O své tříměsíční práci v redakci *Podivné doby* by asi

mohla říct ledacos, rozhodně však díky ní získala úplně nový pohled na svět.

Hned v prvním týdnu zjistila, že strašidla opravdu existují, stejně jako kouzla, a že většinu světa tajně řídí skupina nesmrtelných označovaná jako Zakladatelé, přičemž své nesmrtelnosti dosahují tím, že doslova vysávají životní energii z příslušníků takzvaného Kmene, kteří, inu, umějí čarovat. Když si uvědomíte, že jste doposud bůhvíproč neměli nejmenší představu, jak svět doopravdy funguje, jaké zázraky v sobě skrývá a jaký věčný boj se odehrává pod jeho povrchem, najednou vám skutečnost, že váš záletný manžel pošilhává po děvčatech – a tím to obvykle nekončí –, přestane připadat jako zas až takový problém.

Hana teď začala předstírat, že si protahuje horní část těla. Tenhle nápad s běháním do práce byl tak stupidní mimo jiné i proto, že – jak si právě uvědomila – musela běžet proti vytrvalému proudu lidí v kvádrech a naleštěných botách, kteří kráčeli vstříc velkým zářivým kancelářím v centru města. Z jejího bytu nedaleko nádraží Piccadilly to byla teoreticky rozumná, zdolatelná vzdálenost, jenže nepočítala s tím, kolik lidí bude muset cestou oběhnout. Ba co hůř, kolik lidí se stane svědky toho, jak otřesně může člověk vypadnout z formy, když se krmí vlastními emocemi a zapíjí je věcmi, které obvykle vyvolávají jen další emoce.

Hana se rozhodla provést výpad vpřed a okamžitě toho litovala. Její hlasité zasténání upoutalo pozornost asi dvacetiletého mladíka, který šel právě kolem a hned se po ní ohlédl. Ušklíbl se u toho? Spratek jeden. Provedla druhý výpad, opačnou nohou, aby to nevypadalo, že v prvním případě šlo jen o ukvapenost způsobenou mylným úsudkem.

Říkala si, že přece nikoho z těch lidí, kteří ji míjejí, nezná, tak proč je tak posedlá tím, co si o ní pomyslí? Vždyť je to absurdní. No tak, holka – kašli na to. Pokračuj do kanceláře, kde tě čeká příjemná sprcha v té krásné nové koupelně, kterou už dělníci určitě dokončili.

Od chvíle, kdy do redakce nastoupila na místo redaktorky, čelila mnoha výzvám. Pomineme-li ten první týden s řadou šokujících odhalení a situací, v nichž šlo doslova o život, následovaly od té doby ještě větší bitvy, v nichž šlo hlavně o to, jak by vlastně profesionální redakce měla fungovat. Vincent Banecroft, šéfredaktor a korunovaný vůl, představoval „výzvu“ v podobném smyslu, v jakém by tohle slovo použili v kočičím útulku při popisu kotěte, které vám ve spánku skočí s vytasenými drápy na obličej.

Dosud probíhal boj za to, aby Banecroft přestal vnímat zaměstnance jako obrovskou přítěž, jejíž přítomnost mu brání řídit noviny podle jeho představ. Hana se během svého úvodního týdne v práci, kdy se Banecroft mimo jiné hned první den střelil do nohy, domnívala, že ho zkrátka jen zastihla ve špatném rozpoložení. Jenže se ukázalo, že se tehdy ve skutečnosti choval, jak nejlépe uměl.

Potom byla Hana nucena navýšit rozpočet redakce, aby bylo z čeho zaplatit rekonstrukci budovy. To proto, že Stella, která tu oficiálně pracovala jako stážistka, teď začala v prostorách redakce víceméně bydlet, společně s Banecroftem a Mannym, což byl jejich tiskař (ale zastával i další, poněkud hůře vysvětlitelné role). Vzato kolem a kolem tedy v budově bydleli už čtyři lidé – budeme-li počítat i ducha, který sdílel Mannyho tělo.

Grace, vedoucí kanceláře a jakási jejich kvočna, byla s tímto vývojem značně nespokojená, ale Banecroft na

něm trval. V záplavě odhalení během Hanina prvního týdne vyšlo najevo také to, že jejich stážistka má určité zvláštní schopnosti – schopnosti, které nedokáže plně ovládat, následkem čehož téměř zdemolovala Gracin dům. Bylo jasné, že se o ni teď lidé budou zajímat, a to všechny znervózňovalo. Redakce *Podivné doby* sídlila v bývalém kostele – kostele Dávných duší – a nacházela se pod ochranou čehosi, čemu eufemisticky říkali „Man-nyho kamarádka“. Nebylo to dokonalé řešení, ale takové lze najít zřídka.

Vzhledem k tomuto novému uspořádání přestala redakční koupelna – sestávající z naprasklého záchodu, naprasklého umyvadla a sprchy, která působila dojmem, že z ní nevyhnutelně vyjdete špinavější, než jste do ní vstoupili – kapacitně postačovat. Zatímco byla Hana pryč, nastoupili dělníci, aby tento jejich problém konečně vyřešili. Z toho načasování byla krapet nervózní, jenže jindy neměli čas, a vzhledem k tomu, že nikdo jiný nebyl ochotný to za ty peníze udělat, neměla na vybranou.

Zatím se zdálo, že všechno proběhlo v pořádku. Každopádně neobdržela žádnou esemesku ani vzkaz, které by tvrdily opak. Včerejší den strávila pročitáním posledních dvou čísel *Podivné doby*. Než odjela do Londýna, pracovala dnem i nocí na tom, aby měla hlavní reportáže pro následující dva týdny z velké části hotové a zredigované. Ostatní články, navzdory ujišťování, že s redigováním všichni pomůžou a že si Ox na počítači zase zapne kontrolu pravopisu, byly „kolísavé“ kvality.

Došlo k několika politováníhodným chybám v popisích a některé fotky se objevily jinde, než měly. Hana chovala silné podezření, že u článku „V londýnské kanalizaci spatřena tajemná příšera“, který končil fotkou „pravicové celebrity“ Katie Hopkinsové, nejspíš nešlo ani

tak o omyl, jako spíš o Stellin osobní žertík. Přesto byla obě čísla celkově vzato poměrně zdařilá a Hana je četla se smíšenými pocity. Samozřejmě si přála, aby tahle dvě čísla dopadla dobře, ale zase ne příliš dobře. Každý touží být postrádán.

Podívala se na hodinky. Nejvyšší čas se pohnout. Banecroft si potrpěl na dochvilnost – zejména u ostatních. Hana se znovu rozběhla a nenápadně si popotáhla oblečení, aby se jí na několika důležitých místech potem nelepilo na tělo.

Na vzdáleném konci parku se vynořil kostel. Musela si přiznat, že jí při pohledu na něj poskočilo srdce. Mohlo sice jít o první příznak blížícího se infarktu, ale nemyslela si to. Přes všechny potíže se tam cítila dobře. A lidi, se kterými pracovala, měla ráda. Kromě Banecrofta. Banecrofta neměl rád nikdo – dost možná ani Banecroft sám –, ale všechny ostatní ráda měla. Navíc jí ta práce připadala zajímavá. Dokonce fascinující, když teď věděla, že se ve světě děje mnohem víc, než si kdy dokázala představit.

Když však vyběhla z parku a pustila se přes ulici, její nadšení z toho, že je zpátky, rázem do značné míry vyprchalo, protože se musela vrhnout na zem, aby ji nezasáhl jejich nový záchod, který právě vylétl z okna v horním patře.

KAPITOLA 2

Hana se vypořádala nahoru po schodech, málem prošlápla vachrlatý čtvrtý schod shora a bezmála se svalila do recepcce. Tady už na ni čekal hlouček jejích spolupracovníků, ačkoli nápadně chyběly transparenty s nápisem „Vítej zpátky“. Reginald, Ox i Stella se tvářili, jako by si mysleli, že budova možná hoří, ale chtěli se před evakuací ještě na sto procent ujistit.

Reginald prokázal kočičí reflexy a stačil Hanu zachytit dřív, než se rozplácla na zemi. „No, to je od tebe hezké, že ses zastavila,“ řekl a zahýbal obočím. Pak si všiml, jak je zpocená, rychle ji postavil zpátky na nohy, vytáhl z vnitřní kapsy své vesty lahvičku s voňavou dezinfekcí a očistil si ruce.

„Co se to děje?“ vydechla Hana.

„Sláva, jsi zpátky – konečně!“ zajásal Ox.

„Měla jsem dovolenou, Oxi.“

Vtom se ozvala rána z hlavní redakční místnosti předzdivané „býčí arény“ a celá skupinka sebou trhla.

„Ty jsi vážně ten nejotřesnější exemplář lidského druhu, Vincente Banecrofte. Slyšíš mě? Opravdu ten nejotřesnější exemplář.“

S tímto názorem se ztotožňovali víceméně všichni, ale hlas, který ho vyslovil tentokrát, patřil Grace.

„Jsi odporný člověk a Bůh je tomu svědkem!“

„Kdyby byl ten tvůj Bůh svědkem toho, jak zajednickanou fušeřinu ti čtyřkové odvádějí, ani on by jim takovou dvojkovinu nedokázal odpustit.“

Druhý hlas patřil Vincentu Banecroftovi, ačkoli jeho věta nedávala Haně smysl.

„Neopovažuj se přede mnou mluvit o Bohu, ty hříšná parodie člověka.“

Ozvala se další rána.

Hana se rozhlédla. „To se do toho nikdo nevložíte?“

„Párkrát jsme to udělali,“ podotkla Stella se zrakem sklopeným k telefonu. Obličej jí zakrývala opona čerstvě obarvených fialových vlasů. „Tohle se děje často.“ Přerušil ji zvuk praskajícího dřeva. „I když teď už to kapku přehánějí.“

„Proč mi nikdo nezavolal?“ zeptala se Hana.

„Protože Grace nám řekla,“ odpověděl Ox, „že první, kdo tě na té tvojí rozvodové dovolené bude obtěžovat, bude mít co dělat s ní.“

„No a co?“ opáčila Hana. „To se jí najednou všichni bojíte?“

Skupina o krok ustoupila, protože do stěny recepce v tu chvíli udeřilo cosi těžkého a zeď se znepokojivě zachvěla.

„Není to najednou,“ opravil ji Reggie.

Hana zavrtěla hlavou. „Náš novinářský tým vážně vyniká úžasnou odvahou.“

„Kdo se uchyluje k násilí,“ zahřměl Banecroft, „dává jasně najevo svoji slaboduchost.“

Všichni na recepci zamžikali. Grace byla obzvlášť citlivá na sebemenší náznaky, že má nízkou inteligenci.

„Jo? Nepovídejte, pane Banecrofte!“

„Polož to,“ pronesl Banecroft najednou mnohem smířlivěji. „Tohle je... Tohle se dá klasifikovat jako smrtící zbraň.“

„To doufám.“

„Tak dost,“ řekla Hana a vykročila ke dveřím. „Stello, co nejstručněji, prosím, shrnutí situace.“

„Grace je vytočená už nějakou dobu, protože Banecroft přišel na způsob, jak obejít tu jejich dohodu, že nebude v redakci nadávat a rouhat se... a včera vyhodil dělníky.“

Hana se rozhořčeně otočila na patě. „Vyhodil dělníky?“

„Přesně tohle řekla i Grace, než tam vlítla.“

„Paráda,“ povzdechla si Hana. Zhluboka nabrala dech, rázně přešla místnost a otevřela dveře do býcí arény. Ostatní tři se pro jistotu příkrčili.

V duchu si naplánovala, že řekne něco roztomilého a uhlazeného, jako třeba: „Hurá, jsem zpátky!“ nebo „Stýskalo se vám po mně?“, ale pohled na tu spoušť ji značně rozhodil.

„Grace – okamžitě polož tu palici!“

KAPITOLA 3

Hana se zhluboka nadechla. „Fajn, pojďme to probrat jako dospělí.“

Stella za jejími zády se posměšně uchechtla.

„Stello! Tímhle ničemu nepomůžeš.“ Hana si hned v duchu vyčetla, že mluví tak agresivně. „Ale mimochodem, ta nová barva vlasů je super.“

Reakcí na kompliment bylo zamumlání, které se s trochou fantazie dalo vnímat jako děkovné.

Hana se teď ocitla uprostřed býčí arény. Pohlédla doleva a doprava, kde proti sobě na opačných stranách místnosti stáli Grace a Banecroft a navzájem se probodávali pohledem. Během dvou minut se Haně podařilo sebrat Grace palici a preventivně zabavit Banecroftovi jeho starožitnou mušketu.

„Tak,“ řekla potom, „a teď to pojďme vzít od začátku.“

„Nehodlám tu marnit svůj drahocenný čas,“ prohlásil Banecroft. „Mám řádu práce a nehodlám tady řešit takovouhle dvojkovinu.“

Hana jednou tleskla. „Výborně, pojďme pro začátek probrat tohle. Proč jsi upustil od používání anglického jazyka a přešel k tomuhle číselnému hybridu?“

Banecroft se usmál. „Stello?“

Hned poté Stella odkráčela do Banecroftovy kanceláře a o chvíli později se vynořila s velkou dřevěnou tabulí s okénky očíslovanými od jedné do dvanácti. Připomínalo to cosi z nějaké televizní vědomostní soutěže. Okénka od jedné do deseti už byla odhalená a obsahovala deset nejčastějších vulgarismů. Číslo jedenáct a dvanáct zůstala skrytá.

Hana si tabuli chvíli prohlížela a pak jí to došlo. Obrátila oči v sloup. „Budu hádat...“ Ale nedostala k tomu příležitost.

Grace namířila na Banecrofta prst. „Ten zrádce porušuje podmínky naší dohody.“

„Ale kdepak,“ opáčil Banecroft, „to vůbec není pravda. Mám ocitovat, co přesně v naší dohodě stojí?“

Hana podle hlasitého sborového zasténání odhadovala, že to Banecroft nenavrhuje poprvé.

„No dobře,“ vložila se mezi ně Hana, protože chtěla, aby se hnuli z místa. „Už tomu rozumím. Dohodu jsi obešel tím, že máš tabulku se sprostými slovy a pak ti vždycky stačí říct odpovídající číslo.“

„Jo,“ potvrdil Ox z relativního bezpečí na opačném konci místnosti. „Posledních čtrnáct dní vždycky ráno jedno z nich slavnostně odhalí.“

„Pravda,“ připojil se Reggie. „A pak ho zkouší s různými předponami a příponami a tak dále.“

Hana pohlédla na Banecrofta. „Zajímavé, že jsi s tím začal, až když jsem odjela.“

Pokrčil rameny. „Chtěl jsem udělat něco pro zlepšení morálky, když nás na všechno bylo o jednoho méně.“

„Vážně?“ Hana se rozhlédla po redakční místnosti poznamenané Graciným řáděním: vedoucí kanceláře zjevně sebrala v rohu, kam si dělníci uskladnili stavební

zásoby, několik cihel a pokusila se všem zlepšit morálku zabitím Banecrofta. „Zdá se, že se ti to ohromně povedlo.“

„Navíc,“ dodal Reggie, „i když teď možná není vhodná chvíle to vytahovat, ale stejně: neznamenají čísla osm, devět a deset prakticky totéž? Všechno jsou to konce konců označení pánského nádobíčka.“

„Jistě,“ chytil se toho Banecroft, „ale mají různé použití. Devítka je hrubší výraz a hodí se spíš k vystižení charakteru, zatímco pokud tě označím za osmičku, bude to především komentář k úrovni tvé inteligence. No a desítka –“

„Můžeme to prosím přestat rozebírat?“ okřikla ho Grace.

„Promiň, Grace,“ omluvil se honem Reggie.

„No dobře,“ řekla Hana, „nechme tohle chvíli stranou. Proč dělníci nedokončili stavební úpravy?“

Po tomto dotazu všichni spustili jeden přes druhého a každý postupně přidával na hlasitosti, aby přehlušil ostatní. Hana je asi půl minuty nechala a pak pronikavě hvízdla na prsty.

„Fajn, zkusíme to ještě jednou, popořadě.“ Pohlédla na Grace. „Mohla bys začít?“

„Dělníci přišli minulé pondělí a pracovali, dokud jim někdo neřekl, ať jsou zticha.“

Hana se obrátila k Banecroftovi.

„Byla týdenní redakční porada – na kterou jsi nedorazila.“

„Měla jsem dovolenou.“

„Výmluvy, výmluvy,“ pokračoval. „Požádal jsem je, ať se v době konání porady ztiší.“

„Aha,“ řekla Hana. „A jak přesně jsi tuhle žádost formuloval?“

Banecroft pokrčil rameny. „Mám svůj osobitý styl komunikace, to je pravda. A člověku nezasvěcenému do jeho nuancí může zpočátku připadat trochu hrubší.“

„Hodně používal čísla od jedné do pěti,“ upřesnil Ox.

„A rozuměli tomu dělníci?“ zeptala se Hana.

„Nerozuměli,“ řekla Stella, „ale pak mě nechal dojít pro tuhle pitomou tabuli a začal na ní během řeči ukazovat, co je co. Tím se situace kapku vyostřila. Potom jeden z nich – myslím, že neuměl moc dobře číst, ale vzhledem k tomu, že se pokusil panu Banecroftovi jednu natáhnout, nejspíš pochopil, o co jde.“

„Úkolem našich novin není jen informovat, ale také vzdělávat,“ podotkl Banecroft.

„Jasně,“ řekla Hana. „A potom dělníci odešli?“

„Ano,“ potvrdila Grace, „ale po strašně dlouhém doprošování se mi je povedlo přemluvit, aby přijeli a dokončili to tady o víkendu. Mimo pracovní dobu, kdy se tu nebude dít nic, co by mohli rušit.“

Významně pohlédla na Banecrofta, který přikývl. „Ano, a pak jsem se coby šéf rozhodl je vyrazit. Tak, a teď když všechno víš, mohli bychom pokračovat?“

Znovu spustili jeden přes druhého. Hana zvedla ruce nad hlavu a při té příležitosti si povšimla, jak hrozně je jí cítit podpaží. Honem přitiskla ruce k bokům a najednou si připadala hrozně nesvá. Naštěstí si nikdo z jejich spolupracovníků toho zápachu nevšiml, protože právě buďto ječeli na Vincenta Banecrofta, nebo byli Vincent Banecroft. A Haně najednou došlo, že kromě té hory starostí, kterou musí vyřešit, se navíc ani nemůže osprchovat, což naprosto zoufale potřebovala.

Uprostřed té vřavy cosi upoutalo její pozornost. Pronikavý zvuk. Slyšela ho zatím jen jednou v životě, ale byl to zvuk, který se člověku vryje do paměti – svou

nenapodobitelnou dráždivostí a také tím, že ho poprvé slyšela za poměrně dramatických okolností.

Jak Hana očekávala, v recepci stála doktorka Carterová a hleděla na ně. Ten zvuk bylo její chichotání. Hana se s touto ženou setkala zatím dvakrát. Při té první, velmi krátké, příležitosti jí doktorka Carterová byla představena jako právnička *Podivné doby*, která Haně právě zajistila propuštění z cely předběžného zadržení na stanici manchesterské policie. Při druhé příležitosti pak doktorka Carterová, obklopená vojáky, odhalila, že je vyslankyní Zakladatelů – tajného spolku nesmrtelných, který působil jako splněný sen každého blázna do konspiračních teorií. Jedním z mnoha důvodů, proč Haně to chichotání tolik utkvělo v paměti, byla skutečnost, že v dané chvíli ležela svázaná na zemi a jen krátce předtím se ocitla tváří v tvář dementnímu psychopatovi.

I na podpatcích měřila doktorka Carterová nanejvýš metr padesát. Měla široký úsměv a blond účes takové odolnosti, že byste na něm nezanechali jedinou stopu, ani kdybyste se do něj pustili sochořem a letlampou. Na sobě měla zakázkový kostým, který by i mezi samými zakázkovými kostýmy nejspíš působil přemrštěně draze. V ruce držela koženou aktovku.

Ostatní zaměstnanci *Podivné doby* postupně utichali, jak si jeden po druhém všímali její přítomnosti. Haně došlo, že jen ona, Banecroft a Stella vědí, kdo ta žena je.

Úsměv doktorky Carterové se roztáhl do té míry, že zabíral větší část obličeje, než by mělo být anatomicky možné. „Jdu nevhod?“

„Vůbec ne,“ odvětil Banecroft. „Naopak, dokonalé načasování. Stello – prosím tě, odkryj slovo číslo jedenáct.“

KAPITOLA 4

Vzhledem k tomu, že v Banecroftově kanceláři byly dvě židle a tři lidé, rozhlížela se Hana po něčem, o co by se mohla opřít, aby volné místo přenechala jejich „hostu“. Ukázalo se, že je to náročnější úkol, než si představovala, protože všechno v místnosti vypadalo permanentně na pokraji zhroucení, včetně majitele kanceláře samotného.

Hana sem nezavítala dva týdny. Snažila se posoudit, jestli si během těch měsíců před dovolenou už vůči tomu útoku na smysly, k němuž při vstupu do šéfova doupěte docházelo, vybudovala imunitu, anebo to tady opravdu vypadá a páchne ještě hůř než dřív. Velkolepým oválným vitrážovým oknem nad jeho stolem dovnitř proudilo oslnivé sluneční světlo, ale než paprsky dospěly na opačnou stranu místnosti, zdály se bůhvíproč unavené, ušmudlané a rozladěné svým životním údělem. Jak mnohokrát podotkla Grace, Banecroftova kancelář nepřitahovala krysy, což svědčilo o tom, že i taková havěť má svoje standardy.

Poté, co Hana váhavě vyzkoušela několik různých pozic, nakonec zakotvila u bočního okna. Tady se nacházela v čele stolu, u něhož naproti sobě seděli Banecroft

s Carterovou. Připadala si jako rozhodčí při zápase ve slovním tenisu.

Doktorka Carterová po vstupu do kanceláře zamířila rovnou k židli pro hosty a usadila se na ni. Bohužel se neozvalo nic, co by naznačovalo, že dosedla na zbytky jídla, nebo něco ještě horšího. Lidé jako ona jako by vždycky měli dokonalou kontrolu nad svým okolím, což bylo příšerně otravné.

Banecroft si kecl na svou židli, krátce se podíval do hrnku a pak s úšklebkem vypil jeho obsah. Nedalo se odhadnout, jestli to, co se v něm nacházelo, byl studený čaj, nebo teplá whisky.

„Doktorko Carterová,“ spustil, „čemu vděčíme za vaši návštěvu? Vlastně moment – neexistuje náhodou nějaké pravidlo, že vás nejdřív musíme pozvat dál?“

Pohodlně se opřela a začala si kancelář prohlížet. „Vinny, brouku, jsem vaše právnička, ne podomní prodavačka.“

„Když už jsme u toho, chci vás z pozice naší právničky oficiálně vyrazit.“

„A jéje,“ řekla doktorka Carterová a zatvářila se jako smutný klaun. „Kvůli něčemu, co jsem řekla?“

„Vůbec ne. Jen mám dojem, že když pracujete pro impérium zla, neslučuje se to úplně s posláním těchhle novin.“

„Vy máte nějaké poslání? Já myslela, že nemáte ani funkční záchod.“

Banecroft se předklonil. „A na to jste přišla jak?“

„Jestli chcete něco udržet v tajnosti, zlatíčko, doporučuju, abyste se kvůli tomu nepřerušoval se svými zaměstnanci.“

Banecroft se zpátky opřel a přikývl. „To je fakt.“

Skopl pantofle a dal si nohy na stůl, přičemž shodil na podlahu hromadu knih. Ponožky měl dost děravé

a flekaté, takže připomínaly dvě loutky, na které přišly krušné časy, nejspíš v podobě vážných problémů s drogami a střetu s mlátičkou.

„Doufala jsem, že bychom si mohli promluvit v soukromí,“ podotkla doktorka Carterová.

„To bohužel nepůjde. V dnešní opatrné době přijala naše organizace zásadu, že pokud se někdo z nás musí setkat se zosobněným zlem, pak jedině v přítomnosti dalšího zaměstnance. Ta politická korektnost je vážně šílená.“

Doktorka Carterová ho odměnila svým zachichotáním a Banecroft se zcela neskryvaně zachvěl. Hana se nemohla ubránit myšlence, jestli ta ženská záměrně nepoužívá svůj smích jako zbraň, aby vyvedla lidi z míry.

„Božítku. Že by snad měl Vincent Banecroft nahnáno ze staré báby, jako jsem já?“

Banecroft si malíčkem krátce pročistil ušní díрку. „Když už jste to zmínila – čistě ze zvědavosti, vzhledem k tomu, že patříte k Zakladatelům, kolik vám přesně je?“

Doktorka Carterová mlaskla. „Ale no tak, Vinny. Přece víte, že ptát se dámy na věk je neslušné.“

„Jestli o vás máme mluvit jak o dámě, bude asi třeba to slovo nejdřív předefinovat.“

Doktorka Carterová se obrátila k Haně. „Čím to podle vás je, paní Willisová, že tuhle Vincent navzdory svým úděsným způsobům a upřímně řečeno otřesné osobní hygieně pořád připadá ženám tak neodolatelný?“

Hana pohlédla na Banecrofta, který si oždiboval nehet na palci trčícím z levé ponožky, a pak se obrátila zpátky k doktorce Carterové. „To je jedna z největších záhad vesmíru.“

„To je,“ přikývla doktorka Carterová. „Přesto,“ dodala a zadívala se opět na Banecrofta, „když slíbím, že se

budu chovat slušně, nemohl byste na chvíli svoji sekretářku odvolat, abychom si mohli promluvit v soukromí?“

„Zaprvé,“ řekl Banecroft, „je to moje redaktorka.“

Tohle Hana musela Banecroftovi uznat – nesnesl, aby někdo urážel jeho zaměstnance. Tedy pokud ten někdo nebyl on sám.

„A za druhé, mohl bych jmenovat jiné osoby v téhle místnosti, vůči jejichž přítomnosti mám větší námitky než vůči té její.“

„To nepochybně,“ pronesla doktorka Carterová uhlazeně. „Šlo mi jen o to, že by se paní Willisová možná chtěla jít převléknout.“

„Proč?“ podivil se zmateně Banecroft.

„Do práce jsem běžela,“ vysvětlila Hana.

„Skvělé,“ poznamenala doktorka Carterová a ani se nesnažila, aby to neznělo povýšeně.

„Inu,“ řekl Banecroft, „všichni si nemůžeme uchovat mládí tím, že budeme pít panenskou krev, nebo co to vy zrudý vůbec děláte.“ Vytáhl ze spodního šuplíku láhev whisky, nalil si slušnou dávku do hrnku a pak si lokl přímo z láhve. „Nabídl bych vám drink, ale... Vlastně ne, nenabídl. Tak proč jste vůbec tady?“

Doktorka Carterová mlaskla. „Upřímně, Vincente, nemusíte se za každou cenu tak snažit člověka urazit.“

„To je fakt, zas tak snažit se nemusím. Vy mi totiž dost nahráváte. Ale mám dneska dost náročné ráno, tak co kdybychom konečně přešli k té fázi, kdy mi povíte, co ode mě chcete, abych to mohl odmítnout, a pak si oba půjdeme po svém?“

Carterová přikývla. „No dobrá. Mám pro vás takovou historku.“

„Den s podivňáky pořádáme jednou za měsíc – přijďte příští úterý.“

„Myslím, že tohle vás bude zajímat. Včera v noci na Princess Parkway skočil jeden chlap před nákladák. Na místě zemřel. Žádné další oběti, i když chudák řidič je asi ještě v šoku.“

„A?“

„A,“ pokračovala doktorka Carterová, „ten chlap byl... zvláštní. Podle prvních zpráv měl nezvykle vyvinuté řezáky, velmi bledou pleť, zašpičatělé nehty, byl oblečený v černém...“

Banecroft přimhouřil oči. „Moment, chcete mi tvrdit, že to byl –“

„Ne, nechci.“

„Mně připadá, že chcete.“

„Ti přece neexistují. Jen vás žádám, abyste se na to mrknul.“

„Nejste můj šéf.“

„Tak to pro mě udělejte jako laskavost.“

Banecroft se podíval na doktorku Carterovou a pak na Hanu. „Zdá se, že naše milá doktorka vůbec nepochopila, jaký k ní, vzhledem k tomu, že kope za družstvo záporáků, máme vztah.“

„Podle mě moc dobře víte, že život nikdy není takhle černobílý. A věřte mi, Vincente,“ pokračovala a zadívala se na svůj velevysoký podpatek, jako by ji jeho existence náhle překvapila a fascinovala, „ve vodách, v nichž plavete, přijde náramně k duhu, když vám někdo dluží laskavost.“

„Jako záchranný kruh?“ zavtipkoval Banecroft.

„Přesně tak.“

„Protože v těch vodách jsou žraloci.“

„To skutečně jsou.“

„A zjevně i upíři.“

Na to doktorka Carterová nic neřekla, ale její úsměv zmizel a dlouze se na Banecrofta zadívala.

„Jenže já plavat nechodím,“ prohlásil Banecroft. „Proto bych si od vás tu laskavost za naši laskavost vybral hned.“

„Dobře,“ odpověděla doktorka Carterová. „Znám super chlapa na koupelny.“

„O tom nepochybují, jenže my nikoho na koupelny nepotřebujeme.“

„Z toho, jak je paní Willisová cítit potem, bych hádala opak.“

Hana zamžikala. Přímý zásah. Ta ženská vážně umí vycítit, kde má člověk slabinu.

„Moje podmínka se týká jiné naší zaměstnankyně: Stelly,“ oznámil Banecroft. „Možná si na ni vzpomínáte.“

Doktorka Carterová pozvedla obě obočí. „Na tu mladou holku, která při našem posledním setkání projevila nevysvětlitelné a zatím nezdokumentované schopnosti? Ne, na tu jsem nezapomněla.“

„Výborně,“ řekl Banecroft. „Protože teď to uděláte – zapomenete na ni. A nejen vy. Celá vaše organizace zapomene, že kdy existovala, a už se o ni ani o její schopnosti nikdy nebudete zajímat.“

„Podle podmínek Dohody –“

„Ano, nebo ne?“ přerušil ji Banecroft.

Doktorka Carterová se zhluboka nadechla a pak vydechla. „Dobře. Nebudeme se o tu holku zajímat – za předpokladu, že nebude dělat potíže.“

„A předpokládám, že vám to prostě budu muset věřit,“ opáčil Banecroft.

„Předpokládáte správně.“

„Dobře. Ale varuju vás – fakt špatně snáším, když někdo nedodržuje sliby.“

„Ale Vincente,“ řekla rozverně doktorka Carterová, „čím mi chcete vyhrožovat? Že mi naplácáte?“

„Ne. Že vám do toho vašeho chladného srdce vrazím kůl.“

O délce a zuřivosti následného souboje dvou pohledů svědčilo to, že Haně v propoceném běžeckém oblečení, v té dusné místnosti uprostřed vlny veder přeběhl mráz po zádech. Duel nakonec přerušilo Banecroftovo říhnutí.

„Mám jednu otázku.“

„Jen jednu?“ podivila se doktorka Carterová.

„Prozatím.“

Přikývla.

„Vzhledem k tomu, že vaše organizace podle všech předpokladů disponuje značnými zdroji, proč potřebujete, abychom se na to podívali my?“

„Vzhledem k povaze událostí je možné, že to nějak souvisí s Kmenem. Řekněme, že v poslední době jsou naše vzájemné vztahy napjaté. Proto bychom se v této konkrétní záležitosti raději nevrtali přímo.“ Otevřela aktovku, vytáhla z ní tenkou obálku a položila ji na stůl. „Tady je kopie původního policejního hlášení.“

Banecroft přikývl.

„A teď, Vincente, zlatíčko, pokud jsme dohodnutí, budete mě muset omluvit. Mám před sebou náročný den a po pobytu v této kanceláři musím spálit tohle oblečení. Znáš skvělý asanační tým – nemám ho sem poslat?“

„Ne, díky.“

„Takže bych vám třeba aspoň věnovala plamenomet? Ať to tu zkusíte trochu prosvětlit?“

„Milá nabídka, ale ne.“

Doktorka Carterová vstala. „No dobře. Zkusit jsem to musela. Jako vždy mi bylo potěšením, Vincente. Slečno Willisová, nezapomeňte na protahování. Kdo není zvyklý na fyzickou námahu, může při ní snadno dostat křeč.“

„Díky,“ řekla Hana, „budu.“

Jakmile to dořekla, uvědomila si, že tahle odpověď nemůže sloužit jako reakce na nic z toho, co bylo řečeno předtím. Přesto ji pronesla tónem, který zřetelně značil opak.

Doktorka Carterová se na okamžik zarazila, usmála se na Hanu a pak vyšla z kanceláře.

„Vida, vida,“ řekl Banecroft.

„Tak tohle bylo zajímavé,“ připustila Hana. „Jsi si jistý, že to je dobrý nápad?“

„Pravděpodobně ne, ale chtěl jsem vidět, jak se zavšíří, až se zmíním o Stelle.“ Vstal. „Pojď, musíme spolu do sklepa.“

„My máme sklep?“

Banecroft začal přehrabávat nějaké papíry na stole. „Jestli tě tohle překvapilo, pak ti to, co bude následovat, najisto vyrazí dech.“ Vykročil ke dveřím, ale zastavil se. „Ale než vyrazíme, nemáš nějaký deodorant? Nechci rýpat, ale ta ženská má pravdu. Vážně bys potřebovala sprchu.“

Hanu nikoli poprvé napadlo, jak je možné, že tenhle chlap na jednu stranu vůbec neumí číst v lidech, a na druhou stranu to umí tak geniálně. Vůbec to neuměl proto, že nikdo normální – myšleno jak obecně, tak i zcela konkrétně s ohledem na Banecroftův vlastní odporný odér – by si nikdy nedovolil tohle někomu říct. A geniálně to uměl proto, že se bez ohlížení příkrčil, aby uhnul těžké knize, kterou Hana měla sto chutí hodit mu na hlavu.

KAPITOLA 5

Hana v dálce zaslechla varovné cinkání Gracinych náramků, které znělo, jako když se přes horu blíží stádo rozzuřených bizonů. Vzala to chodbou vedoucí z šéfredaktorova doupěte rovnou do recepcce, zatímco Banecroft šel přes býčí arénu, a tak byla rychlejší a zadržela vedoucí kanceláře včas.

Podle Hany měla Grace plné právo být na Banecrofta nakrknutá. Byla vážně svatá, že to s ním vydržela takhle dlouho, a teď ještě ke všemu porušil zlaté pravidlo. Když obešel jejich dohodu o vulgaritách a potom vyhodil dělníky, zradil tím Gracinu důvěru ne jednou, ale hned dvakrát. Mír mezi samozvanou ženou boží a všeobecně uznávaným satanášem trval jen díky tomu, že Banecroft věděl, které hranice nesmí překročit.

A to teď porušil.

Grace v pravé ruce pevně svírala dopis a byla zakaboněná jako bouřkový mrak.

„Grace,“ zvolala Hana a rozpřáhla ruce, aby se pokusila tu rozjetou parní lokomotivu zastavit. „Právě s tebou potřebuju mluvit.“

Banecroft ukázal na schody. „Měli bychom jít –“

„A taky půjdeme,“ utála ho Hana. „Za okamžik.“

Odvedla Grace zpátky k recepčnímu pultu na opačném konci místnosti a tvářila se, že neslyší, jak za ní Banecroft bručí cosi o kvokajících slepicích.

„Obávám se,“ pronesla Grace, „že mi *tamhleten chlap* nedal na vybranou.“

„Já vím,“ přikývla Hana. „Máš pravdu. Máš naprostou pravdu.“

O dvě minuty později se Hana setkala s Banecroftem v přízemí pod schody.

„To je dost.“

„Promiň,“ řekla Hana a zvedla obálku, kterou jí předala Grace. „Právě jsem s vedoucí kanceláře řešila, že chce dát výpověď, protože jsi nesnesitelný blb.“

„Fajn,“ pokrčil Banecroft rameny. „Zítra uspořádáme pohovory na její místo.“

„Jistě,“ přikývla Hana. „A jak to provedeme?“

„Prostě se zeptej...“ Banecroft se zarazil.

„Grace?“ doplnila Hana. „To jsi chtěl říct? Protože pokud bychom my dva náhodou uvízli v tom sklepe, který tu podle všeho máme, možná by se trochu zpozdlilo vydání nového čísla nebo by v něm bylo víc překlepů, ale pokud přijdeme o Grace, tahle redakce už dnes odpoledne pravděpodobně nebude mít elektřinu ani tekoucí vodu.“

„Nesmysl,“ namítl Banecroft, „vzhledem k tomu, že jsem s okamžitou platností vyrazil ty dělníky, můžu tě ujistit, že tekoucí vodu nemáme už teď.“

Hana potřásla hlavou. „Tohle podle tebe dokazuje, že máš pravdu? A mimochodem, když už jsme u toho, funkční koupelnu potřebujeme, takže se těm dělníkům omluvíš.“

„Jo? Vážně?“

Banecroft bez dalšího slova zamířil chodbou k jejich staré koupelně, na jejímž místě se teď už správně měla nacházet koupelna nová a rozšířená. Zvětšit ji chtěli vybouráním příčky do sousedního zamčeného skladu, v němž objevili dvě stě třicet dva konzerv lančmítu bez data spotřeby a bez jakéhokoli vysvětlení, jak se tam dostaly. Že jich bylo přesně dvě stě třicet dva, věděla Hana díky tomu, že když před několika týdny konečně vzdali hledání klíče a vyrazili dveře, Ox je všechny spočítal a pak je dal na eBay. Naštěstí se neprodaly. Když se nad tím teď zamyslela, uvědomila si, že vlastně netuší, co s nimi potom Ox provedl, což ji trochu znepokojilo.

Banecroft ukázal na dveře a Hana je otevřela. Čekala nějakou otřesnou fušeřinu nebo staveniště opuštěné uprostřed práce, ale spatřila něco úplně jiného. Spatřila koupelnu svých snů. Ano, bylo to svým způsobem smutné, ale skutečně se jí v noci zdávalo o téhle koupelně. V jejích snech se však na místě toalety nenacházela díra v zemi.

Dlaždičky s modro-bílým vzorem se jen blýskaly a umyvadlo jí připadalo ještě hezčí než to, které vybrala z katalogu. Sprchový kout byl dostatečně velký a měl dvě sprchové hlavice. Jestli dělníci někde použili jiný materiál, než bylo domluveno, rozhodně působil kvalitněji než ten, za který zaplatila. Trochu odvrátila hlavu, protože nechtěla, aby si toho Banecroft všiml, ale pohled na tu nádhernou koupelnu ji lehce dojal. Nejradši by si sem odstěhovala svůj pracovní stůl. Vlastně by se sem docela ráda přestěhovala kompletně a zabydlela se tu natrvalo.

„To je... krása,“ vypravila ze sebe.

„Ano,“ souhlasil Banecroft. „Podívej se na ty povrchové úpravy. Vzhledem k tomu, že měli nejlevnější nabídku,

odvedli parádní práci. Tak dobrou, že je to skoro až k neuvěření.“

Znala Banecrofta dost dlouho na to, aby poznala, že chystá nějaké odhalení. „A?“

„Co?“ opáčil Banecroft s andělskou nevinností. „Odvedli úžasnou práci. Můžu se zeptat: Nebyla ta jejich cenová nabídka v porovnání s ostatními až překvapivě nízká?“

„Možná byla.“

„A kolikrát už se ti stalo, že řemeslníci nabídli levnou práci, a pak dramaticky překonali veškerá očekávání?“

Hana si dala ruce v bok. „Co kdybychom přeskočili rovnou k té části, kdy mi dokážeš, že jsi je vyhodil právem? Nebo aspoň z tvého pohledu.“

Banecroft pokrčil rameny. „S tebou není žádná sranda.“ Stáhl ze zdi jednu dlaždičku a vítězoslavně ji zvedl. „Tadá!“

Hana přistoupila blíž a zadívala se na prázdné místo po dlaždici. Zrak jí padl na malou škvíru ve zdivu. Prohlédla si ji a pak se otočila k Banecroftovi. „No dobře, ty obklady asi úplně dokonale neudělali.“

„Cože? Ale ne, o to nejde.“ Banecroft se začal plácát do kapes saka. „Počkej. Moment. Tady to je.“ Zanořil ruku do vnitřní kapsy. „Nejde o obklady. Jde o to, co bylo za tou škvírkou mezi nima.“ S důležitým gestem vytáhl předmět o velikosti tužkové baterie.

Haně se sevřel žaludek. „To je...“

„Kamera?“ dokončil Banecroft. „Ano. Ano, je.“

Hana se opřela o zeď a rozhlížela se kolem sebe. Její porcelánový ráj byl navždy poskvrněn. Ono vzato kolem a kolem by ho Banecroft nakonec poskvřnil v každém případě – ať už tak, či onak –, ale asi ne takhle dramaticky.

„Ach jo,“ povzdechla si Hana. „Takže jsem si na novou koupelnu najala šmíráky?“

„Ale kdepak,“ odvětil Vincent Banecroft zvesela. „To vůbec ne.“

V Haně navzdory všem zkušenostem zaplátl plamínek naděje. „Vážně?“

„Vážně. Je to mnohem horší. Pojď za mnou!“

Když ji Banecroft vyvedl ven a pokračoval podél boční zdi budovy, musela si Hana zaclonit oči před oslnivým dopoledním sluncem. Banecroft byl tak rozjařený, až se zdálo, že se snad každým okamžikem dá do tance.

„Pojď, pojď. Přidej. To budeš koukat.“

Hana si musela přiznat, že exteriéru kostela Dávných duší zatím nevěnovala moc velkou pozornost. Věděla, že tu stojí garáž, kde Banecroft parkuje svůj překvapivě pěkný jaguar. Věděla také, že spousta drobností na budově potřebuje opravit, protože Grace nedávno prosila Mannyho, jestli by s tím pomohl, a on pak vylezl na střechu a opravil tam několik tašek a jedno z míst, kudy vytrvale zatékalo. Přesto ji překvapilo, když Banecroft odsunul popelnice a velkou žlutou plachtu a odhalil zkosené kovové dveře. Působily dojmem, že za nimi vede šachta na uhlí. Banecroft je rozmáchle otevřel a objevilo se kamenné schodiště.

„Právě jsem si uvědomila, koho mi připomínáš,“ podotkla Hana. „Willyho Wonku.“

„Tou úžasnou dětskou nevinností a tím, jak umím jednat s lidmi?“

„To vážně ne. Spíš tou vyšinutostí a tím, že moc nevycházíš ven.“

„Na ženskou, co zaměstnává šmíráky, si docela dovoluješ.“

„A neříkal jsi náhodou, že to šmíráci nebyli?“

„Nebyli, ale zatím tu představu udržuju živou, aby ses po tom následujícím odhalení úplně nesložila.“ Pokynul ke schodům. „Až po tobě.“

Hana neochotně vykročila. Banecroft cvakl vypínačem vedle dveří a uvnitř se rozlilo slabé světlo z holé žárovky.

Pod schody se nacházel poměrně velký prostor s kamennými zdmi. Vlhký pach rozkladu přiměl Hanu zakrýt si nos dlaní. Na jednom konci místnosti ležel vyřazený nábytek, jakési plechovky, patrně s barvou, a cosi, co naprosto nepochopitelně připomínalo další konzervy s lančmítem. Na opačné straně spatřila něco, co se nápadně podobalo hrobce.

„To je...“

„Hrob?“ dokončil Banecroft. „Ano.“

„Brr.“

„No, jestli ti z tohohle běhá mráz po zádech, tak se drž.“

Jedna část místnosti byla skrytá za roztaženou látkovou plentou. Hanino neblahé tušení by nejspíš ještě zesílilo, kdyby už teď nedosahovalo maximálních hodnot.

Když za nimi Banecroft přibouchl kovové dveře, trhla sebou leknutím.

„Nemyslíš, že trocha čerstvého vzduchu by tomu tady prospěla?“

„Teď zrovna ne.“ Ukázal na plentu. „Určitě už sis domyslela, že tohle místo se nachází přímo pod naší zbrusu novou koupelnou.“

Hana nic neřekla, ale pomalu se přiblížila k plentě. Opatrně zatahala za jeden roh, pak si dodala kuráž a rázně látkou trhla. Spatřila stopy po nedávných pracích. Na zaprášené podlaze ležela vrstva čerstvějšího prachu. Takového, co zůstává po vrtání do kamene.

Hana se rozhlédla. „Nevím, dám se poddat.“

„Vážně?“ podivil se Banecroft.

Přešel o kus dál a zatáhl za provaz, který visel od stropu. Tím se sklopila padací dvířka ve stropě a dovnitř proniklo světlo.

Hana vykoukla nahoru. Dívala se přímo do sprchového koutu. „Panebože. Mně se asi udělá zle.“

„Jo,“ přikývl Banecroft. „Nestýská se ti po těch blažených časech, kdy sis myslela, že jsi najala jenom šmíraky?“

Hana se zlomila v pase a ústa se jí zalila slinami. Možná za to mohl namáhavý ranní běh nebo snad vlhkost stísněného prostoru ve sklepě, ale pochybovala o tom. Mnohem spíš byla na vině děsivá realita toho, co jí tu Banecroft prezentoval.

„Než budeme pokračovat,“ navázal, „nepřipadá ti, že ‚šmírák‘ zní trochu moc hravě? Něco jako ‚rošťák‘ nebo ‚uličnick‘ a podobně? Na rozdíl od ‚nechutného úchylného prasete‘. Až tady skončíme, jdu napsat důrazný e-mail do Oxfordského slovníku. Nenapadá tě, které slovo by bylo dostatečně silné, aby do téhle situace pasovalo?“

Hana znovu vzhlédla a potvrdila si své nejhorší obavy. „Tohle je...“

„Sprcha, ano. Dělníci, které jsi najala, nainstalovali kameru, aby ten, co bude tady dole, viděl, kdo je právě ve sprše, pak by dotyčného, nahého jak mimino, popadl a...“ Banecroft přešel přes místnost a odtáhl velkou šatní skříň, za kterou se nacházela branka z tlustých kovových tyčí. „... zmizel s ním tudy do divukrásné manchesterské kanalizace. Jen si to vezmi. Kolikrát už jsem rozmarně vyhrožoval, že vykopu tunel, abych odsud mohl zdrhnout, a vůbec jsem netušil, že tu ve skutečnosti už jeden máme.“

Hana pohlédla z padacích dvířek na kovovou branku a zase zpátky. „Takže jsem najala stavební firmu sériových vrahů?“

„Zase nepřeháněj – potvrzené máme jen to, že jsou bravurní obkladači. A navíc je to blbost.“ Banecroft shodil z jedné rozvrzané staré židle cosi, co vypadalo jako víko od popelnice, a posadil se. Židle znepokojivě zasténala, ale jeho váhu překvapivě ustála. „Zamysli se nad tím. Určitě na to přijdeš.“

Hana se snažila zhluboka nadechnout a srovnat si všechno v hlavě, ale sotva dýchala. „No dobře,“ řekla. „Kdyby chtěli jen tak někoho unést, s tímhle by se nenamáhali.“

„Správně,“ přikývl Banecroft. „Mě by si asi spousta lidí přála vidět mrtvého, ale nepřijde mi pravděpodobné, že by si se mnou nejdřív chtěli promluvit. Obzvláště kdybych u toho byl nahý. Taky je možné – i když prozatím bych tuhle myšlenku odložil stranou –, že jde o neuvážený pokus tvého záletného manžela, jak tě získat zpátky. Mimochodem, jak to vlastně dopadlo?“

„Vážně o tom chceš mluvit právě teď?“

Banecroft zvedl ruku. „Promiň. Jen se snažím odlehčit náladu. Zároveň mi něco říká, že se nikdo nesnaží unést ani toho rastafariána, co nám dělá tiskaře. Takže...“

Haně se zatočila hlava. „Stella.“

Banecroft přikývl. „Stella.“

Od onoho „incidentu“, jak tomu všichni říkali, kdy jim do redakce vpadla nestvůra, kterou důrazně zahnal duch spoluobývající Mannyho tělo, se společně dohodli, že Stella bude vycházet ven jediné v doprovodu některého z dalších zaměstnanců, jinak se bude čtyřiašest hodin denně zdržovat v prostorech redakce. Nutno dodat, že Stella s tímto nápadem nesouhlasila a vůbec se

jí nezamlouval. Původně mělo jít o dočasné opatření, ale platilo už tři měsíce.

„Moment,“ řekla Hana. „Co Mannyho kamarádka? Copak by Stellu neochránila, kdyby se někdo pokusil...“ Ukázala na padací dvířka. „No, provést tohleto?“

Banecroft přikývl. „Vidiš, skoro na všechno jsi přišla sama.“

„Přestaň se nade mě laskavě pořád takhle povyšovat.“

„Klid, klid.“ Banecroft se zvedl ze židle. „Abych byl upřímný, taky jsem o tom přemýšlel. Mám takovou teorii.“ Přешel ke kovovým dveřím a znovu je otevřel, takže místnost zalilo sluneční světlo. „MANNY!“ zařval z plných plic.

Hana slyšela, jak v dálce něco bouchlo.

Banecroft jedním plynulým pohybem vytáhl z kapsy krabičku cigaret, jednu vylovil a připálil ji. Zhluboka potáhl, vydechl a teprve pak vyhlédl do venkovního světa.

„Je to úleva, vypadnout na chvíli z kanclu. Dneska je docela pěkně, co? Vůbec bych na to nepřišel. Myslel jsem, že je teplo, protože se zase zaseklo topení.“

Hana si stoupla vedle něj – hlavně proto, aby byla co nejdál od těch padacích dvířek. A čerstvý vzduch jí také přišel k duhu.

Uviděla, jak se zpoza rohu vypotácel Manny. Překvapivě si právě natahoval kalhoty. Jejich význam mu bylo třeba pravidelně připomínat, takže mu zřejmě v nedávné době Grace v tomto směru promlouvala do duše. Dlouhé bílé dredy – které obvykle nosil omotané kolem krku jako zvláštní šátek – měl teď volně spuštěné na záda a téměř se dotýkaly země.

„Jsme tu. Jsme tu. Co je?“

„Manny!“ zvolal Banecroft. „To jsem rád, že ses k nám připojil. Mohl bys mi pomoci dole ve sklepě něco přestěhovat?“

Manny se na Banecrofta podíval a pak vykročil ke schodům.

Najednou však ucukl jako loutka, které někdo trhl za neviditelné provázky.

„Copak?“ zeptal se Banecroft.

Manny se zatvářil rozpačitě a poškrábal se vzadu na krku. „Promiňte. Ona nepůjde.“

„Aha,“ řekl Banecroft. „Nechce, nebo nemůže?“

„To druhý.“ Manny se zatvářil zmučeně.

„Zajímalo by mě, kam ještě nemůže...“

„Díky, Manny,“ skočila Hana Banecroftovi do řeči. „Nedělej si s tím hlavu. My to zvládneme.“

„Fakt?“

„Určitě.“

Manny jim věnoval poslední zmatený pohled, pak se otočil a odšoural se pryč.

Banecroft zíral na Hanu. „Chtěl jsem zjistit, které oblasti přesně dokáže ta věc pokrýt.“

„Věcí máš na mysli tu mocnou starověkou nehmotnou bytost, která žije v Mannyho těle? Tu, o které prakticky nic nevíme – vyjma dvou skutečností, totiž zaprvé, že chrání tuhle budovu, a zadruhé, že fakt nemá ráda, když si s ní někdo zahrává?“

Banecroft téměř neznatelně přikývl, čímž dal najevo, že její argument uznává. „No, tak teď navíc víme, že nemůže do sklepa, čili jsou to tři skutečnosti.“

„Vlastně čtyři,“ opravila ho Hana, která už se sebrala z toho počátečního šoku.

Banecroft na ni s očekáváním pohlédl.

„Víme, že toho o ní někdo zjevně ví víc než my – protože například ví, že nemůže do sklepa.“

Banecroft přikývl. „Taky pravda.“

„Takže zavoláme policii?“ navrhla Hana.

„Proboha ne. Tím bychom přišli o veškerou zábavu! Ne, my zjistíme, kdo si všechnu tu práci dal, a pak ho rozmetáme na cimprcampr. S tím by nám policie nepomohla. Ať už za tímhle stojí kdokoli, je zjevně zapletený do všech těch nadpřirozených nesmyslů a my víme, že v tomhle směru je policie černá díra.“

„Ale –“

„Žádné ale. Když tohle dostanou do rukou poldové, s velkou pravděpodobností všechno smetou ze stolu jako nešťastné nedorozumění nebo jako práci jednoho záškodnického dělníka, který se mezitím pohodlně vypařil.“

Banecroft měl pravdu. Naposledy nechtěli mít policajti s jejich problémy nic společného. Tedy všichni kromě jednoho, a pro toho to dopadlo velmi špatně.

„Musíme zjistit, kdo za tím skutečně stojí, a utnout to hned v zárodku. Byla jsi před chvílí u toho, když jsem mluvil s doktorkou Carterovou. To byl můj podezřelý číslo jedna – a možná pořád je. Ale připadá ti tohle všechno,“ mávl rukou ke sklepu, „jako práce ženské, která nám výměnou za to, že pro ni proklepneme nějakou historku, zaručila Stellino bezpečí?“

Jakkoli to bylo otravné, i v tom měl pravdu.

„Ale co když je za tím někdo z jejích lidí, a ona to netuší?“

„Možná,“ připustil nakonec Banecroft. „Každopádně tím, že tady budeme postávat, na to nepřijdeme. Naštěstí jsem díky svojí naprosto nezasloužené pověsti, že jsem kapku...“

„Nesnesitelný?“

„... prchlivý, mohl ty dělníky vyhodit, aniž bych jim udal přesný důvod, proč to dělám. Předpokládám, že se sem nadšeně vrátí, aby tu práci dokončili. A obzvlášť

nadšený bude ten, kdo je platí – a my z nich musíme nějak vytáhnout, kdo to je.“

„Dobře,“ přikývla Hana. „To si vezmu na starost já.“

„Ne,“ odmítl Banecroft, „nevezmeš. Ty se mrkneš na ten případ, se kterým za náma přišla naše drahá doktorka, protože teď víc než kdy jindy potřebujeme mít záruku Stellina bezpečí.“

„S tím souhlasím,“ řekla Hana. „Ale proč by Ox nebo Reggie nemohli –“

„Ti nenavázali –“

„Neříkej to.“

Banecroft se usmál. „Ti nenavázali citový vztah s žádným členem místní policie.“ Pro doplnění pantomimicky naznačil velkou oční bulvu na stopce, která při jejich posledním setkání s inspektorem Tomem Sturgessem vykukla na temeni jeho hlavy.

Hana zavřela oči a povzdechla si. „Já tě tak strašně nenávidím.“

„No tak, všichni musíme pro tým něco obětovat.“

„Jistě,“ řekla Hana a obrátila se k odchodu. „Mimo chodem, řekla jsem Grace, že zatímco budeme tady dole, může zlikvidovat tu tvoji pitomou tabuli s nadávkami, ty popětkovaná sedmičko.“

Dokud nás smrt nerozdělí

V případě, který se nepochybně zapíše do soudních análů, si pan Alan Aldridge z Coventry podal u soudu žádost o rozvod se svou manželkou Margaret, přestože je už šest let mrtvá. Pan Aldridge tvrdí, že ho od té doby chodí strašit, a přestože se mezitím dvakrát přestěhoval, její duch se údajně vždy přesune za ním.

„Je to hrozné,“ tvrdí pan Aldridge. „Pokaždé, když si domů přivedu nějakou dámu, Margaret začne

shazovat hrnce a pánve, přesouvat dekorace nebo měnit rychlost přehrávání u mých desek Barryho Whitea.“ Přestože prý svou ženu miloval, má „coby chlap svoje potřeby. Moje stará dělá ze záhroby kazišuka. Ještě jedna ženská ode mě uteče s křikem, a dostanu blok na tinderu! Náš manželský slib zněl: ‚dokud nás smrt nerozdělí‘, takže očekávám, že se ho bude držet.“

KAPITOLA 6

Doktor Charlie Mason a inspektor Tom Sturgess kráčeli bok po boku a provázelo je trapné mlčení. Jejich poslední setkání nedopadlo nejlépe. Cestou do márnice v Královské oldhamské nemocnici Sturgesse napadlo, že Mason je jen jedním z poměrně dlouhé řádky osob, které na něj mají pífku. Dobře si uvědomoval, že už tím nejspíš začíná být proslulý.

Ale to ještě neznamenalo, že se mýlí. S Masonem se rozhádali, protože dotyčný zjevně sdílel důvěrné informace o jistém případě se „zajímavými stranami“. Ve zmíněném případě šlo o nevyjasněnou smrt Johna Maguirea, člena místní bezdomovecké komunity, a Simona Brushe, mladíka, který se snažil stát reportérem *Podivné doby*. A zmíněné zainteresované strany zcela určitě nepatřily k policii. Když se s nimi Sturgess střetl, odnesl si z toho dočasné vyloučení ze služby, zničenou kariéru a příšernou bolest hlavy. Potom se... No, a to byl ten problém – nepamatoval si, co bylo dál.

Vybavoval si jen to, že mu volala Hana Willisová z *Podivné doby* a žádala ho, jestli by ji nevzal na stanici, aby se mohla setkat se svým zatčeným kolegou. Toho zatkl sám Sturgess. Když jí vyhověl, ona se pak společně se

svým šéfem, tím věčně protivným Banecroftem, vydala hledat... někoho. Následně si Sturgess vzpomínal až na to, jak se probudil doma na gauči. Ať se snažil sebevíc, nic dalšího z paměti nevydoloval. Čím usilovněji se pokoušel rozpomenout, tím méně se mu to dařilo a tím víc se mu zhoršovaly migrény. Občas ve snech viděl záblesky určitých výjevů: děsivá stvůra; muž s imbecilním úšklebkem, který se mu vysmíval; a nůž tančící před jeho očima ve vzduchu.

Potom ho suspendovali, patrně až do doby, kdy ho definitivně vykopnou z prvních volných dveří, a tak se z náhlého popudu vydal za svou sestrou Cathy do Itálie. Celých posledních pět let ho zvala, ať přijede do Benátek, a když jí konečně oznámil, že ji navštíví, byla stejnou měrou nadšená i zaskočená. S manželem Sergiem měli dvě děti a do Manchesteru se moc často nevracela – zejména poté, co jim zemřela máma.

Inspektor Tom Sturgess neměl ve zvyku brát si dovolenou, dělal to jediné tehdy, když ho k tomu personální oddělení vyloženě donutilo. A potom stejně celou dobu seděl doma, posílal esemesky kolegům, zkoušel něco kutit, ale nikdy nic nedokončil, a víceméně jen čekal, kdy se bude moct vrátit do práce. Zahradu vždy sekal až poté, co mu sousedka hodila do schránky pasivně agresivní vzkaz, ať to laskavě udělá. Když na trávník zaútočil naposledy, rozbil při tom dvě sekačky a nakonec si najal zahradnickou službu, ať to vyřeší za něj. Zahradnice se na pozemek jednou podívala a odešla shánět kosu.

Práce u policie pro něj byla vším. Byl workoholik, a to vyloženě fanatický. Věděl to o sobě. Zároveň byl v tom, co dělal, zatraceně dobrý. Tohle věděl také.

I Cathy měla určité detektivní nadání, byť ho uplatňovala jen v čistě amatérské rovině. Poznala, že její mladší

bráška má nějaké potíže, ale nevyzvídala. Tom se v Benátkách poprvé setkal se svou neterí a synovcem a zjistil, že ho baví dělat strejdu. Děti byly bilingvní a až nebezpečně bystré.

K jeho ohromné úlevě ho přestaly trápit bolesti hlavy. Došlo k tomu přibližně ve stejnou dobu, kdy mu začaly chodit ty esemesky. Odesílatel se označoval za „znepokojeného občana“ a psal Sturgessovi, že jeho role při vyšetřování „neobvyklých“ případů, které se dostaly do rukou manchesterské policie, je nenahraditelná a že si přeje, aby v tom pokračoval. Sturgess se zeptal, kdo mu to píše, ale odpovědi se nedočkal. Opakovaně telefonní číslo zablokoval, ale pokaždé se nějak zase odblokovalo. Když selhalo i všechno ostatní, snažil se zprávy prostě ignorovat.

Potom mu však přišel e-mail s informací o chystaném disciplinárním řízení a pět minut nato obdržel esemesku od Znepokojeného občana, který se ho ptal, jestli by chtěl, aby to všechno zmizelo. Mohl by se vrátit do Manchesteru, udržet si hodnost inspektora a vyšetřovat případy, které by chtěl. Navíc by v tom mohl pokračovat s „lepšími zdroji“. Sturgess nebyl hloupý. Věděl, že se mu tu nabízí možnost uzavřít smlouvu s ďáblem. Problém byl v tom, že v podstatě neměl na vybranou, a Znepokojený občan – neboli ZO, jak se v esemeskách podepisoval – to dobře věděl.

Sturgess musel zjistit, o co tu sakra jde. Nebyl schopný nechat nějakou otázku nezodpovězenou, to se přičilo jeho nejníternější podstatě. Proto si stanovil podmínky. Bude dělat svoji práci – kvůli nikomu nebude odvracet zrak. Bude se dělit o informace, a pokud to prospěje jeho vyšetřování, bude sledovat stopy, které mu poskytnou. ZO souhlasil. Od té chvíle nebylo cesty zpět. Stal se z něj

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Sekáč.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.